

RESURRECCIÓ

LUMEN CHRISTI! DEO GRATIAS

Sóc jove Es bó d'assaborir aquest mot quan les campanes voltegen i el Crist ha ressuscitat. La meua existència no ha traspassat encara el llindar dels trenta anys. Però, malgrat aquest fet en contra, tinc dret a viure de recordances, almenys en certes ocasions. Si és veritat que la joventut és com un automòbil al que li manquen els llums del darrera (Jefferson), voldria que aquesta vegada l'il·lustre pensador ianqui s'hagués equivocat. Per a mi, avui, els llums del darrera són les recordances; i aquesta vegada —vés a saber perquè!— tinc ganes de recordar.

Els estudiants de la Facultat de Pedagogia dedicaren una setmana a l'estudi de la pedagogia de la Litúrgia. No sé encara ben bé perquè l'espurna d'aquesta idea abrindà gran part del sector de la Facultat, ni recordo exactament a quin curs se li ocorregué. Era l'any 1957. Hi havia a la facultat xicots que dominaven força bé l'alemany, l'italià, el francès per suposat, i l'anglès. La preparació es va fer a ritme d'estudiant, esquitxada d'anècdotes força xocants i curioses. Un borinot, p.e., d'aquests que sempre volen per les aules, digué: Sé català; si us sembla podria escriure a Montserrat... Els membres de la comissió organitzadora agafaren l'irònic per la solapa i l'enviaren a casa amb un ull de vellut. Dos o tres dies més tard, en el « Juicio Bufo » de la festa de Sant Ramon, amb parracs, crosses i pipa, dos personatges de la Facultat de Dret el cridaren per si volia fer de pirata Drake...

* * *

De diversos monestirs enviaren material per a poder fer una exposició i tot. Alguns dibuixants prepararen la cosa, que s'inaugurà amb tots els ets i uts; i els més assenyats estudiaren la manera de fer entrar la pedagogia en la Litúrgia del Senyor.

La discussió fou molt viva quan un intrús —n'hi havien alguns, amb sotana i sense—, esprimitzat i ollerut, digué amb veu de medicina, que de moment no podrà saber si era la seva pròpia o bé la del seu veí: — No diguen « burrades »; la Litúrgia, tota ella és pedagogia; nosaltres no hem d'introduir res; simplement, hem de descobrir-la. La idea no em desagradà; però al president, que tenia dinou anys, i que pels cops de puny que feia sobre la taula n'aparentava cinquanta, no se li ocorregué altra cosa que dir: — Que s'exoliqui! Es sentí una tos tota estranya per les cadires del darrera i el pobre xicot pogué observar que gairebé tothom li dirigia una mirada insòlita. Havia fet el ridícul; ell, el president. Es feia, doncs, necessari que aquell intrús s'expliqués.

* * *

Com a representant d'un universitari absent per malaltia, obri una lletra de l'abat de Klosterneuburg, successor de D. Pius Parsch. Feia referència entre altres coses, al ciri baptismal. Per mitjà d'una llegenda titulada *En el llogarret dels batejats*, citada per Eugen Walter en l'obra « Fons de Santificació », el liturgista austríac volia demostrar la profunda influència que pot exercir un símbol de l'Església com és el ciri baptismal, durant tota la vida del cristià. És una llegenda tan formosa i alligadora que la penso traduir en el pròxim número dedicat als temes d'educació. Ara solament l'he citada, perquè, vençut per la llei psicològica de l'associació d'idees, el gran Ciri de la Pasqua, m'ha recordat aquest altre ciri i la llegenda creada al seu entorn. En realitat, no solament el ciri, tots els elements de la Litúrgia Sagrada són fonts de pedagogia. Es tracta de la pedagogia de l'Església escrita en els sons de l'orgue, en les pedres dels claustres dels monestirs, en els llibres de l'altar, en la salmòdia de les hores, en els gestos sublims del celebrant, en les campanes dels cloquers, en els ciris que cremen damunt els canalobres... (Guardini, « Símbols de la Litúrgia »).

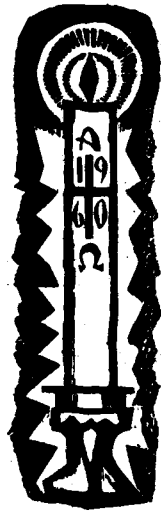
Potser el lector —una mica nerviós i decepcionat per la manera de presentar el tema d'avui— es dirà entre dents: Bé; tot això em sembla molt bé... si és que vostè ho diu així; però, anant al gra, què té que veure el Ciri Pasqual amb el ciri del baptisme, i quin interès pedagògic pot oferir aquest ciri baptismal? L'última de les preguntes mereixerà capítol apart. La primera restarà resolta comparant els simbolismes dels dos ciris, simbolismes que demostren una finalitat pedagògica admirable.

* * *

El Ciri Pasqual és símbol de Crist ressuscitat. Per això es incensat solemnement en la Vetlla del Dissabte Sant i col·locat en lloc de preferència en el presbiteri de l'església. La llum d'aquest Ciri és treta de la pedra, com Crist del sepulcre.

El Ciri Pasqual figura a Jesucrist: la cera, el seu cos; el blé, la seva ànima; la flama, la seva Divinitat.

El sacerdot amb un punxó hi grava una creu i les lletres *alfa* i *omega* —la primera i l'última de l'alfabet grec— per indicar que Jesucrist és el principi i fi de totes les coses. Hi grava també les xifres d'aquest any per a donar a entendre que Crist és el Senyor dels anys i de l'eternitat. Hi uneix cinc grans d'encens en forma de creu

—sobre la creu gravada amb el punxó— en recordança de les cinc llagues glòries amb les quals el cristià ha sigut redimit de l'esclavitut del pecat.

* * *

La foscor de la nit en que es fa la cerimònia de la benedicció del Ciri Pasqual, simbolitza la foscor en que es troba el món sense Crist, o si es vol, amb un Crist mort i sepultat sota una llosa.

El Ciri i les cerimònies que l'acompanyen demostren indubtablement per part de l'Església una finalitat pedagògica: fer veure que el Crist ha ressuscitat. Però de res serviria que el Crist hagués mort i ressuscitat mil vegades si no ressuscita dintre de cadascú. Per això mateix, després de la resurrecció de Crist, l'Església ens introdueix en el baptisteri per a presenciar la resurrecció del cristià. El cristià ressuscita en el sagrament del baptisme. Ens introdueix, doncs, en el baptisteri per a presenciar el baptisme dels catecúmens i als demés ens fa fer la renovació de les promeses baptismals.

I, oh feliç coincidència! — diu Pius Parsch — també en el baptisme s'entrega un ciri encès amb a llum del Ciri Pasqual, si aquest sagrament s'administra en la Vetlla de la Pasqua. No són dues llums, és la mateixa que il·lumina un ciri i l'altre, car els dos simbolitzen el mateix Crist, del qual el cristià, n'és pel baptisme un membre.

Negar que l'Església en la seva Litúrgica no fa la més admirable de les pedagogies —com vaig tenir ocasió d'oír d'algun estudiant snob—, és negar per negar, o, com diria Dom Cassel *condemnar-se a no veure tanta meravella simbòlica és com arrencar-se els ulls per a no mirar l'obra de Déu en l'espurneig dels estels.* — E. P.

DERBI

65 c.c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Teléfono 800